

тогава щеше да трябва въ Разградъ да се държи цѣлата операционна армия съ единъ отрядъ — като стратегически авангардъ — въ Русчукъ; до като този авангардъ би се противилъ въ първия периодъ на преправата, операционната армия би могла да пристигне на същия пунктъ единъ день по-късно, което щеше да бжде и напълно достатъчно.

Но вмѣсто това, ние си играехме — така да се каже — на войници и, до като столицата съ кървавъ потъ мобилизираше всичко, което би могло да се мобилизира, главнокомандующия имобилизираше въ Източната армия всичко, което можеше да се имобилизира.

Къмъ западъ нѣмаше никакви армии, освѣнъ корпуса на Османъ-паша, който, слѣдъ успѣхитѣ въ Сърбия, бѣше се прибралъ въ Видинъ и разположилъ на зимни квартири.

Неизвѣстно отъ кого е била дадена идеята за марша отъ Видинъ за Плѣвенъ — върху този прѣдметъ има различни версии — но отъ когото и да би била тя: отъ столичния ли стратегически кабинетъ, отъ сердаря ли, или самъ Османъ-паша е намислилъ този планъ, — несъмнѣнно е само едно, че този маршъ, заплашвайки операционната линия на руситѣ и принуждавайки ги къмъ бой при неизносни за тѣхъ условия, бѣше единствения стратегически маневръ, единственната щастлива идея, прѣзъ врѣме на цѣлата тази война.

На югъ, т. е. въ района на Балканитѣ и задъ тѣхъ, дѣятелно се приготовляваха други отряди, които, съвмѣстно съ войскитѣ, пристигающи отъ черногорската граница, трѣбваше да формиратъ особена армия подъ началството на Сюлейманъ-паша.